Mărturisirea

Cred, onorată instanţă, că am fost primul din oraş care a păşit în incinta „Cameleonul"-ui, nu de alta, dar reclama holografică cu care vestitul Groel Shmartz îşi decorase frontonul noii case de modă m-a uns pe suflet, ca un balsam întineritor, şi mi-a umplut mintea cu vise de nemaisperată fericire conjugală:

„DĂRUIŢI-I SOŢIEI UN COSTUM CAMELEONIC - ŞI CONTUL DUMNEAVOASTRĂ VA SÂNGERA PENTRU ULTIMA OARĂ, CĂCI EA NU VA MAI ÎMBRĂCA NICIODATĂ ALTCEVA!"

Să fi fost oare posibil?! Ulriche a mea, probabil cea mai mistuită de febra ultimei mode dintre toate femeile ce trăiseră vreodată, s-ar fi putut îndrăgosti, pentru totdeauna, de unul şi acelaşi veşmânt?!

– Reclama noastră, stimate domn, nu e altceva decât purul adevăr! m-a asigurat, parcă ghicindu-mi gândurile, însuşi renumitul creator de modă Shmartz. Şi, jovial, mi-a dăruit un zâmbet ce săpa gropiţe în obrajii lui de heruvim - probabil zâmbetul standard, destinat anume primului client. Dacă nu veţi fi pe deplin mulţumit, a adăugat, cu o grimasă ce sugera că tocmai pomenise o variantă realmente imposibilă, ne veţi putea înapoia... colonia în decurs de o săptămână, iar noi vă vom restitui costul ei integral!

– Colonie?! am exclamat, intrigat. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar ceea ce vreau eu să cumpăr este...

– Ştiu, mi-a mărturisit, cu un surâs ce promitea o surpriză pe cinste. Vă veţi lămuri imediat. Vă rog, luaţi loc!

M-am instalat în fotoliul pe care mi l-a arătat cu un gest larg şi el a strigat, nu înainte de a-mi face cu ochiul:

– Ralletta! Vino, draga mea, primul nostru client aşteaptă!

Cea chemată a apărut brusc, parcă dezghiocându-se dintre faldurile bogate ale unei draperii de catifea. Era o fetişcană goală-goluţă, a cărei frumuseţe exotică mi-a reamintit-o pe Ulriche - superba şi aparent docila Ulriche ce mă cucerise cu aproape douăzeci de ani în urmă! Totuşi, Ulriche nu zâmbise se nu se mişcase niciodată cu o atât de copilărească inocenţă ca acea Ralletta care, primind - aproape cu evlavie - din mâinile lui Shmartz un fel de rocă poroasă şi colţuroasă, a rotit-o până ce a descoperit o adâncitură de unde a desprins un elipsoid alb-lăptos, cu vagi irizări portocalii, pe care îl crezusem temeinic

încrustat, pentru a şi-l lipi, ea ştia cum, în subţioara stângă. Pe urmă şi-a înălţat braţele şi rămas aşa, ca o preoteasă a Răului implorând stihiile de dincolo de tării.

în nici un minut, din porii pietrei pe care o abandonase pe podea a ţâşnit un roi alb -poate de petale, poate de fluturi? - ce s-a învârtejit în juru-i, brusc colorându-se spre a forma un curcubeu spiralat, când difuz, când acceptând supremaţia unei nuanţe care, preţ de câteva secunde, îl cucerea cu frenezie, ca sorbită de o sugativă nesătulă. Apoi, pe neaşteptate, învălmăşeala colorată s-a liniştit şi Ralletta a apărut înveşmântată într-o rochie amplă, azurie ca ochii ei inocenţi.

– Uau! m-am minunat, de-a dreptul uluit.

Satisfăcută de uimirea mea, fata mi-a dăruit un zâmbet regesc - iar vârtejul petalelor a învăluit-o iarăşi, de data asta doar pentru o clipă, şi s-a domolit lăsând-o îmbrăcată într-o crinolină maiestuoasă, de ceremonie, şi având pe umeri o mantie tivită cu aur şi purpură.

– Totul e cât se poate de simplu, a început Shmartz să mă lămurească - înainte ca gândurile mele să se fi coagulat într-o întrebare coerentă. Ralletta poartă o colonie de fluturi cameleonici, adusă tocmai din... Fireşte, n-am nici un interes să dezvălui de unde! a chicotit. Apoi, cu morgă savantă, şi-a reluat explicaţiile: Ei îşi urmează matca, sau regina, acel pseudo-giuvaer aflat în siguranţă în subţioara Rallettei, căci aderă cu uşurinţă la orice material, mai ales dacă e de natură organică. Fiindcă, stimate domn, acest tip de colonie se hrăneşte cu energie psihică! Iarfluturii, intrând în rezonanţă cu gândurile purtătorului mătcii, capătă tot felul de culori, şi roiul îşi schimbă forma şi apectul. De aceea, orice femeie cu inteligenţă medie poate descoperi, în nu mai mult de o jumătate de oră, cum să îi facă să imite perfect costumaţia pe care şi-o doreşte - ea având senzaţia că poată exact materialul ales, căci fluturii pot fi şi călduroşi ca lâna, şi răcoroşi ca mătasea. Singura grijă a posesoarei va fi ca ei să petreacă cel puţin o oră din paisprezece în acest... pietroi poros, care nu ştiu dacă e animal sau plantă, dar care sigur trăieşte;

lumină albă şi - se presupune - deapănă un singur gând, un soi de mantră, totdeauna aceeaşi, care face roiul să doarmă în loc să se înmulţească. Orice femei trebuie să-şi impună să se despartă de mirificul ei veşmânt cameleonic pentru a-i dărui

acest răgaz. Altfel, colonia îşi va schimba meniul şi va începe să-i consume energia vitală, ceea ce va stimula matca să depună ouă - sub forma unui gel ce o face imposibil de dezlipit de pielea umană vie. Deci roiul va sfârşi prin a epuiza sursa de hrană! Desigur, e o moarte plăcută, lentă, o moleşire artistic gradată, dătătoare de vise şi de senzaţii bizare, ceva ca un drog

– şi, tot timpul, fluturii continuă să creeze costumaţii stranii, feerice..., de nedescris... Apropo, sper că-i veţi face acest dar unei femei raţionale, pentru care sinuciderea e o aberaţie...

Ulriche?! Să se sinucidă?! Am fost gata să izbucnesc în râs. Dar, pe de altă parte... Ulriche, o femeie raţională?! Asta m-a pus pe gânduri şi bănuiesc că mutra mi s-a lungit.

– Oricum, a surâs Shmartz, distinsa doamnă va primi mai întâi o holoînregistrare a demonstraţiei Rallettei şi a discursului pe care tocmai vi l-am ţinut, şi nu-i vom livra cameleonicii decât după ce ne va confirma personal că înţelege perfect ce risc îşi asumă dacă nu ne respectă instrucţiunile. în caz contrar, contravaloarea coloniei se va întoarce în contul dumneavoastră. Aşadar?

Aşadar, spunându-mi că distinsa doamnă Ulriche nu iubea nimic mai mult decât propria sa viaţă şi gândindu-mă că, de fapt, îi cumpăram o garderobă inepuizabilă, am plătit (Doamne, cât am plătit!) şi am luat, până una-alta, holoînregistrarea - pe care i-am oferit-o consoartei mele, cu un sărut formal, înainte de a pleca la cea mai importantă întrunire de afaceri pe care o avusesem vreodată.

M-am întors după două zile şi, bineînţeles, Ulriche nu era acasă. Am găsit-o doar pe fiica noastră Tilde - de a cărei frumuseţe îmbobocită mă simţeam cât se poate de mândru

– privind cu jind piatra vie ce era calmantul coloniei.

– Mama a spus că o găseşti la recepţia-maraton a Darlan-ilor, m-a anunţat puştoaica. E acolo de aseară.

– Şi n-a luat piatra...? am bâiguit.

– Nu. A zis că n-o să se despoaie în toiul petrecerii numai ca să dea apă la moară fantasmagoriilor dolofanului de Shmartz; şi că Adolf Harp, ştii, chirurgul, a asigurat-o că matca poate fi îndepărtată oricând, printr-o operaţie banală.

Am oftat şi am ridicat din umeri. Despre Harp se spunea că e cel mai bun chirurg al tuturor timpurilor, iar chirurgia zilelor noastre a ajuns - toată lumea o ştie - pe culmi cândva

inimaginabile. Şi totuşi... Oare Shmartz nu-şi cunoştea marfa cum se cuvine?

Ei bine, şi-o cunoştea. Peste trei zile, când, îndoliat şi furios, am intrat pentru a doua oară la „Cameleonul", eram sigur de asta.

– într-adevăr, soţia mea „nu va mai îmbrăca niciodată altceva". Pentru că a murit, l-am anunţat, sec, când el, jovial ca de obicei, mi-a ieşit în întâmpinare.

– Condoleanţe, stimate domn, a murmurat, retrăgându-şi zâmbetul. însă a adăugat, insinuant şi complice: Dar sunteţi sigur că asta vă nemulţumeşte întrutotul?

Am tresărit şi l-am privit buimac. Ulriche... Ca soţie, fusese, cred că dintotdeauna, agasant de obositoare... Şi groaznic de costisitoare... Dar cine-i spusese că eram nemulţumit fiindcă rămăsesem văduv?

– Tilde, am mârâit. Tilde a luat în stăpânire colonia. E fiica mea. Are cincisprezece ani. Şi e convinsă că maică-sa a murit fiindcă s-a dat pe mâna lui Harp, care e un cârpaci, în loc să ceară ajutorul adevăratului chirurg de geniu, care e tânărul Rhode...

Shmartz şi-a smuls un oftat.

– De ce nu mi-aţi spus că aveţi o fată?... Mda, a mormăit, e drept că nu v-am întrebat... Darva deveni - arfi devenit - şi ea soţia năzuroasă a unui biet bărbat...

– Lua-te-ar dracu', misogin împuţit! Te mai şi îmbogăţeşti speculând slăbiciunile femeilor! Cine te crezi, îngerul răzbunător al „bieţilor bărbaţi"? am zbierat, înhăţându-l de guler.

Dar m-am trezit că printre degete îmi zboară fluturi albi şi, până să mă dezmeticesc, costmnul lui elegant s-a şi transformat într-o armură.

– îmi pare rău, a suspinat. Am să vă restitui banii... Am s-o fac deja... Sunt sigur că..., pe urmă..., o să-mi înapoiaţi colonia... Desigur, numai dacă nu preferaţi cumva să o păstraţi pentru dumneavoastră, a specificat, înviorat, lovindu-şi, demonstrativ, platoşa cu mănuşa - şi sunetul metalului lovind metalul m-a făcut să mă întreb dacă, pentru mine, a ucide un fals heruvim într-o falsă armură (am permis de port-laser, onorată instanţă!) era sau nu o aberaţie...